

Борьо. Ето, господа, мнение. Знайте ли кой е тоя Каймаковъ! Въ академията той бѣ най слабия. До като тамъ менъ даваха награди, ето оная лира, почетенъ дипломъ — а Каймаковъ подсмърчеше около мене — сега ми посочватъ за майсторъ него. Въздъхва. Ехъ! —

Лѣкарътъ — Но, слушай, Борьо, азъ намирамъ, че ти пакъ по високо си прицѣненъ. У тебе има идейность. А то е най важното!

Борьо. — Замисленъ. Идейность! Меже би въ вашата медицина тя да струва много нѣщо, но въ изкуство, тя е само пиперя. Онова което се говори за Каймакова, то е което очаква художника.

Лѣкарътъ. — Азъ не ви разбирамъ отъ изкуството, но пакъ подържамъ: главно е идейността. Я вижъ Россия! Ако не бѣше тая идейность — да е пѣшкала още хиляда години подъ царизма И за това тамъ цѣнятъ идейността. Помни картината на Рѣпина „Какой просторъ“!. Ако не бѣше идейна — никой не би я погледналъ. А пѣкъ идеята бѣ тѣй силна, че отъ нея се изплаши и дворецъ, и бюрокрация. До като я забраниха та се излага. Ето какво е идейността!

Борьо. — Дълбоко замисленъ. Кой знай!

Лѣкарътъ. — Тѣй братъ! Идейността, е която дава цѣна. И азъ ти казвамъ не слушай — върви по своя пѣть.

Борьо. — Ти си много добръ докторъ.

Лѣкарътъ. — Нѣма нужда отъ комплименти.

Борьо. — Да, защото сега се мжчишъ да ми дадешъ онова, безъ което азъ негома живѣ

Мълчание.

Лѣкарътъ. — Азъ се много разприказвахъ, а ме чакатъ Почва да се ржува и сбира вѣстниците.

Йовка. — Сбира писмата си отъ масата. То и азъ трѣбва да си прѣдамъ кореспонденцията.

Жельо. — Става. А азъ да посѣтя „бирарията“

И тримата излизатъ.